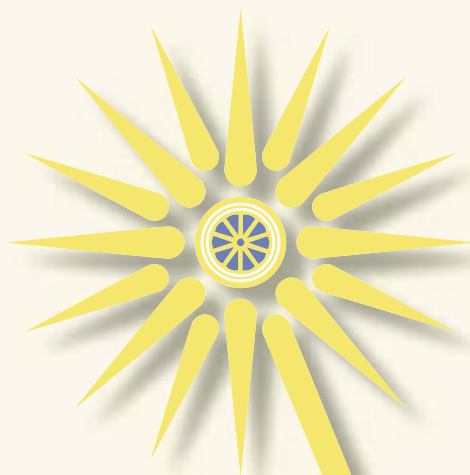

МАКЕДОНСКАТА САГА

Конечно и во Македонија се случи кампања. Таа почна. Оваа, велат е официјална, а онаа досегашната не беше официјална. Но, можеби навистина е така. Разлика навистина има. Сега на митинзите има и пејачи, досега имаше само политичари. Значи, во Македонија пејачите се битни. Тие ја одбележуваат кампањата.

Но, не е сè така весело, што би рекле луѓето за песна. А, обичните граѓани тоа најдобро го знаат. И со тој факт се соочуваат речиси секојдневно кога ќе погледнат во своите испразнети паричници. Е, тоа богами сега е македонската реалност. Особено што сиромаштијата, која веќе е малигна рана на македонското секојдневие, сè повеќе е проследена со бесперспективност. Всушност, тоа е проблем кој не може да се реши со пари, како претходниот, колку и да изгледа мал и навидум безначаен. Како понатаму, каде понатаму, со што понатаму? Тоа се проблеми кои сè повеќе ги притискаат граѓаните, кои во комбинација со немаштијата веќе предизвикуваат и хроничен неспокој.

Колку за илустрација, не постои земја во светот во која луѓето земаат денови од годишниот одмор за да го запишат своето дете - полуматурант во средно училиште. Зашто треба да се фатат врски и целата операција - упис трае неколку дена, а богами последниве години таа и не е така евтина. Па, зарем вреди да се зборува понатаму. Не дај Боже да треба да се оди на лекар. Ако си повозрасен, може да те испратат дома веднаш по интервенцијата. Зашто место нема ниту за помладите!

Всушност, ако сè илустрираме со примери, на македонската сага ќе ѝ нема крај. Тоа луѓето добро го знаат. Па, затоа сè почесто ако таткото е во една партија, мајката оди во друга и идеолошки спротивна. Така, која партија и да дојде на власт, кога ќе треба детето да се вработи, работата да биде врзана, од двете страни. Ова се "поситните" работи кои толку многу се застапени во нашата реалност што граѓаните толку се навикнаа на нив како на нормална работа што веќе не вреди ниту да се разговара за тоа. Но, тоа не значи дека не постојат.

Бидејќи за оние "покупните" работи луѓето зборуваат, но од тоа нема фајде, зашто кај нас одамна нив никој не ги слуша. А, теми има!

На пример, Македонија сè уште е единствен пример во светски рамки, во која претходниот премиер, на пример, од власта си замина со "оставка поради корупција во Владата". И никому ништо, замислете! Дојде на власт сегашниот премиер и работата продолжи како ништо да не се случило. Само на новинарите нешто им текна да прашуваат што се случи и каде е корупцијата. Но, за тоа не дозна никој, зашто и јавниот обвинител и судовите не беа расположени да "исправаат криви дрини" и да ги проверуваат обвинувањата на премиерот во оставка. Затоа луѓето се тепаат да дојдат на власт во Македонија. Што и да направиш никој не ти верува, па затоа и никој не може да одговара.

И сè така се одвива животот во Македонија. За политиката сите зборуваат, но никој не презема ништо. Деновиве дури една градоначалничка јавно изјави дека свесно не презела никакви градежни активности во последните неколку месеци. Зашто се ближеле избори, па да не била сфатена погрешно во јавноста дека со тоа ја помага кампањата на владејачката партија. Интересно, со една реченица да се амнестира целото речиси полугодишно неработење е навистина работа која вреди да се одбележи. Бидејќи во другите земји кои имаат перспектива тоа не се случува. Но, кај нас има безброј такви примери. А кога некоја работа толку се повторува, веќе станува нормална. За македонската сегашност секако, не и за другите земји.

И сè така некако се одвива животот. Последниве 15 години. Луѓето се прашуваат до кога вака? Има ли ова пропаѓање крај? Притоа, се навраќаат на почетоците на македонската транзиција и се прашуваат каде погрешивме? А прашањето сè повеќе личи на името на драмскиот текст на Дејан Дуковски, "ММЕ" кој прв почна. Навистина, кој направи македонската сага и официјално да стане македонска тага?

Од основачот Ѓорѓија - Џорџ Атанасоски